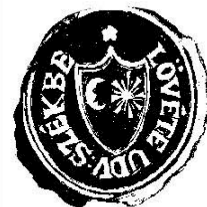

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

XIX. évfolyam, 6. szám

Ára : 1 lej

2018. JÚNIUS

Kányádi Sándor
(1929-2018)

Napsugár-hívogató

Tavasutó, nyárelő,
meggyet érlelő,
mézillatú napsugár,
bújj elő!

Tavasutó, nyárelő,
mézet pergető,
búzasárga napsugár,
bújj elő!

Tavasutó, nyárelő,
búzat érlelő,
barna bőrű napsugár,
bújj elő!

Tavasutó, nyárelő,
bőrünk perzselő,
júniusi napsugár,
bújj elő!

Németh Szilárd államtitkár beszéde Lövétén

Magyar Hősök Napja. 2018. 05. 27.

Tisztelt Polgármester Urak, tisztelt Konzul Úr, tisztelt Hölgyeim és Uraim, kedves emlékezők!

*"Ne feledd a tért, ahol elestek ők,
a földet se feledd,
bárhol hulltak el Ők..."*

Ilyés Gyula szavai megidéznek azokat a hőseket, akik egy évszázaddal ezelőtt vért adták, életüket kockáztatták és áldozták Magyarországot.

A négy éven át tartó "**Nagy háború**" más volt, mint bármely korábbi. A globális világháború összesen több mint 15 millió ember halálát követelte. Az I. világháború során a Magyar Királyság területén 3.800.000 embert mozgósítottak; a behívott katonák fele meghalt, megsebesült vagy fogságba esett.

Ferenc Ferdinánd 1914. június 28-i meggyilkolásának híre másnap, 29-én jutott el Lövétére. Alig egy hónappal később megérkezett a hadsereg részleges mozgósításának parancsa is, amelynek következtében 416 lövétei férfi hagyta el otthonát, családját, abban a reményben, hogy "mire a levelek lehullnak, a háború véget ér". Sajnos nem így lett...

A lövéteiek főleg - a híres és egyik legvitézesebb - 82. "**székely gyalogezredben**", a brassói 24-es honvéd gyalogezredben, a marosvásárhelyi 9-es huszárezredben, valamint a brassói 34-es tüzérezredben harcoltak.

folytatás a 3. oldalon

Fotó: Bodó István

TÁNCOLTUNK

Az iskolai tanév befejezése nekünk, kákvirágosoknak is egy különleges esemény, mivel ekkorra szoktuk időzíteni az általános iskolás gyerekek néptáncbemutatóját, ahol a táncos lábúak bebizonyíthatják, hogy szeptembertől nem hiába jártak hetente próbákra.

Ez az idén sem volt másképp, annyi változtatással, hogy nem vasárnap délutánra, hanem péntek estére tűztük ki az előadás időpontját, de ez különösebben senkit sem zavart. Miután egész utolsó héten lázasan készülőtünk, és kb. ötszázötvenötezerszer elmondtuk, mikor lesz a fellépés, eljött a várva várt nap is.

Jó volt látni, ahogy a Népház lassan megtelik népviseletbe öltözött gyerekekkel, hallgatni a zsongásukat, és látni a kis arcokon a fellépés előtti izgalmakat. Az előadás, ahol 135 általánosiskolás-korú gyerek lépett színpadra, újból nagy sikert aratott. Nem azt akarom mondani, hogy nem voltak hibák, hogy nem rontották el a táncot, ez a felnőtteknél is sokszor előfordul, de az a lelkesedés, ahogyan várták, hogy sorra kerüljenek, és amilyenül járták a táncot, leírhatatlan. Mindenki messzemenően megdolgozott az ajándék csokiért és üdítőért.

Az ideai előadásunk sorban a hetedik volt, ezért nem változtattunk jól bevált szokásainkon, hogy a régi kákvirágosok segítettek a gyerekek mozgatózásában, a mostani kákvirágosok táncoltak, és a Késafa népi zenekar húzta a talpalávalót. Köszönet nekik és támogatóinknak, a Helyi Tanácsnak és a Közbirtokosságnak, jövőben is várjuk segítségüket. A táncokat Lázár Zoltán, ifj. Lázár Béla és jómagam tanítottuk be.

Még csak egy gondolat erejéig kötném le a kedves olvasók figyelmét. Amint már fent is említettem, 135

gyerek lépett színpadra. Ehhez még hozzáadódik a 25 kákvirágos, ami 160-at eredményez. Ez a szám megszorozva kettővel 320. Az előadásra befizetők száma 260 volt. Tudom, hogy ez nem kevés, hallom már a kommenteket is, hogy "máshol még ennyien sincsenek", de akkor is, ha saját gyermekeink előadásait nem nézzük meg, kiktől várjuk el, hogy megnézzék? És itt most nem azokra gondolok, akik külföldön dolgoznak. Ha mi netalán vesszük a fáradságot és kortársalálkozókkor felállunk színpadra táncolni/szerepelni, elvárjuk, hogy minden rokonunk megnézzon, és szomorúak vagyunk, ha gyerekeink esetleg nem jönnek el. Hát ez fordítva is érvényes, hiszen ők nem nekünk, oktatóknak tanulják meg a táncot, nem nekünk akarják bemutatni, hanem a szülőknek, ismerősöknek. A hagyományok megismertetése, ápolása, tisztelete nemcsak abból áll, hogy elküldöm a gyereket táncpróbára, hanem többek közt abból is, hogy példamutatással vezetem rá, értékelje és becsülje elődei hagyatékát.

Tudom, hogy mindenkiből nem lehet hivatásos táncos, de azt is tudom, hogy a régi táncosaim közül többnek a kákvirágos múltja is közrejátszott abban, hogy a jelenlegi életpályájukat választották.

A munka, ha Isten segít, az ősztől folytatódik ott, ahol abba hagytuk.

Nem tudtam, mivel fejezhetném be ezt az írást, és eszembe jutott egy dolog, ami rendszeresen megismétlődött a próbákon. A legkisebb csoportnál, amikor megérkeztem próbára, mindig odajött egyik fiúcska, kézfogásra nyújtotta a kezét, és így köszönt: "Jót, Ejnő!"

Hát én is azt kívánom mindannyiuknak: JÓT!

Orbán Ernő

Fotó: ifj. Lázár Béla

folytatás az 1. oldalról

Az első világháborúban 190 lövétei katona halt hősi halált. (A túlélők közül 11-en tértek haza a nagy ezüst vitézségi érem, 31-en a kis ezüst -, és 28-an a bronz vitézségi érem tulajdonosaiként.)

Több mint 100 évvel a háború befejezése után, a mi feladatunk számon tartani és emlékezni azokra a hősökre, akik a magyar nemzet védelmében harcoltak, és vállaltak vértanúságot.

Ahogy **Wass Albert** fogalmaz *Gyertyaláng* c. versében:

*Ki hinné el, hogy minden név mögött
tervek izzottak és célok lobogtak,
s hogy álmódzva, mint megannyian,
vérük titkának hordozói voltak?*

Az emlékoszlopon álló 190 név mindegyike mögött egy-egy történet, életút áll...

A lövéteiek sokat tettek és küzdöttek azért, hogy a hősköz méltó emlékmű ma itt állhasson. Az emlékezni akaró közösség ereje győzött a felejtésen.

Ők tudták, tudják: egy közösségnek csak akkor lehet jövője, ha ismeri és emlékszik múltjára.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Az elesett magyar hősök emlékezetét először az első világháború idején, 1917-ben iktatták törvénybe, Abele Ferenc vezérkari őrnagy kezdeményezésére. A törvény arra kötelezte a településeket, hogy állítsanak méltó emléket az elesett hőseiknek, olyat, amely megfelelő módon fejezi ki és örökíti meg az irántuk érzett kegyeletteljes tiszteletet. A háború után a *Hősök emlékünnepét* az 1924. évi XIV. törvénycikk is rögzítette; ennek ellenére 1945 után, a kommunizmus évtizedeiben elmaradtak a hivatalos megemlékezések.

Több mint fél évszázadnak kellett elteltelnie, hogy újra méltó módon emlékezzünk azokra, akik a haza szabadságáért, függetlenségéért és a nemzet fennmaradásáért küzdöttek. 2001-ben a LXIII. törvénnyel az Országgyűlés *"a magyar nemzet soha el nem múló*

hálája jeléül, a ma élő és a jövő nemzedékek okulásá-ra, a hősök dicsőségére minden esztendő május hónapjának utolsó vasárnapját a Magyar Hősök Emlékünnepévé nyilvánította."

Kedves Emlékezők!

A kárpát-medencei magyarságnak több mint ezer éves története során számtalanszor meg kellett küzdenie a szabadságáért, fennmaradásáért. Ezek az értékek soha nem voltak maguktól értetődőek, minden generációnak újra és újra meg kell harcolnia értük.

A XXI. század új kihívások elé állít bennünket. Olyan korban élünk, amikor a nemzeti identitásunk, a kultúránk és a gyermekeink jövője is veszélybe kerülhet. Most nagyobb szükségünk van az összefogásra, összekapaszkodásra, értékeink megőrzésére, mint valaha.

A múlt hősei bátorságot, példát adnak a ma élő és a jövő nemzedékei számára. A mai megemlékezés hida képez múlt és jövő között.

Köszönettel tartozunk a ma hőseinek is, azoknak a katonáknak, akik ezt a szép, ám nehéz hivatást választották életcélul, és helytállásukkal képesek szembeszállni a jelen kor kihívásaival.

Köszönet jár azoknak a hétköznapi hősöknek is, akik a saját eszközeikkel, lehetőségeikkel nap mint nap tesznek azért, hogy a magyar nemzet határokön átívelő egysége fennmaradjon.

A választáson kapott felhatalmazással tovább folytathatjuk a közösen megkezdett munkát. Szabadságunkat, ezeréves kultúránkat csak együttes erővel védhetjük meg!

Kérem, engedjék meg, hogy szavaimat **Márton Áron** erdélyi katolikus püspök ma is időszerű sorai-val zárjam; aki maga is részt vett az első világháborúban, - a már említett - 82. gyalogezred katonájaként:

"...nagy időkhöz nagy nemzedék kell, s megéri, hogy a szerepet vállaljuk, összefogjunk, mint még soha, s a nyomasztó jelenben is tántoríthatatlan bizalommal dolgozzunk és mindent megtegyünk a szent célért, azokért, akik utánunk következnek."

Köszönöm, hogy meghallgattak!

Fotók: Bodó István

Kedves Herti!

Jó néhány éve, hogy megjelentél,
 hogy a lövétei óvodába munkára jelentkezted.
 És az eltelt évek alatt
 sokat láttak eme falak.
 A terembe betekintvén
 te gyakran festéket kevergettél.
 Éppen ezért, sokszor mondtuk:
 művész gyerekeket nevelgettél.
 Farsangi jelmez? Folyosó dekoráció?
 Te mindig kiráztad a kisujjadból.
 Lehetett farsang, lehetett "másként"
 te vállaltad a rád eső feladatrészt.
 Része voltál életünknek
 a tanév minden perceiben.
 Az anyagi, lelki támogatást
 a rászorulóknak tőled megkaphatták.
 A pletykákat meghallgattad,
 és magadban is tartottad.
 Elegánsan jártál mindig,
 gondolom azért, mert nadrágod nincs is.
 Ha a folyosón kacagás harsant,
 rögtön tudtuk, hogy az te vagy.

Vakáció előtt, után?
 Egy-két plusz nap neked mindig dukált.
 Az év végi csengőszó előtt hetekkel
 a színházjegy már landolt a zsebedben.
 A játszóteret kiharcoltad,
 most már nyugodtan kirándulhatsz.
 És most komolyra fordítva a szót,
 az egész pályafutásod nemcsak gondtalan volt.
 Megjártad a halál árnyékának völgyét,
 azt csak te tudod, hogy akkor, mit éreztél.
 Betegséged felemelt fejjel viselted,
 ami sokak számára példaértékű lehet.
 És azt, hogy a nyugdíjazásra jól megértél,
 bizonyítja, hogy kiszámoltad:
 hányszor kell még az utcán kijöjjél.
 Többé nem koptatod lépteiddel folyosónkat,
 De mesét az unokáidnak továbbra is mondhatsz.
 Visszahívni az éveket már csak álmodban lehet,
 De a valóságban még sok mindent tehetsz.
 Búcsúzóul csak annyit mondunk:
 Legyél mindig mindig boldog.
 És egy dolgot ne feledd:
 mi mindig visszavárunk tégedet.

András Angella, óvónő

Fotó: Márton Margit

IV. RÍMFARAGÓ VERSENY - 2018

A 2017-2018 tanévben is megszerveztük az V-VIII. osztály körében a IV. RÍMFARAGÓ versenyt. Az elmúlt évekhez képest sokkal kevesebb verset olvashattunk, de ennek ellenére György Emőke és Péter Éva Erika most is szívesen vállalta a zsűrizést, ami nem könnyű feladat. Ezúton is köszönöm szépen nekik. Nemcsak a csengő rímek közül kellett a legjobbakat kiválasztani, hanem a versek lelkét, mondani- valóját, üzenetét is meg kellett találni. A gyermeknap, a nyár volt a téma, amit rímbe faragva tolmácsoltak felénk, szülők felé a gyerekek. A jó lövétei mondás szerint, hogy Kinek mi a bújja, azt búsulja... valóban megnyilvánul egy-egy versben, ahogy a szeretetet, az odafigyelést érzékeltetik verseikben a gyerekek. Köszönöm a szülői támogatást, és kívánom, hogy minden gyerek nagyon sok szeretetet kapjon. P.E.

GYEREKNAP

Gyerekünnap, jaj, de jó!
 Vígan száll a léghajó.
 Kacaj, zene s egyveleg
 Gyertek velem gyerekek.
 A vattacukor csupa méz
 Fiú, leány ide néz.
 Boldog mind-mind, aki látja
 Gyermeknap hajnala napjába.
 Vonat füttyent,
 Száll a dal.
 Mindenki csak mosolyog
 Hogy vattacukrot kap-e most?
 Mihály Szidónia VI.B - II. DÍJ

Kirulyi búcsú

"Asszonyok szülöttei között nem született nagyobb Keresztelő Jánosnál." Az Ószövetség utolsó prófétája, a Messiás útjának előkészítője, a pusztában kiáltó szó. Keresztelő Szent János születésének június 24-i ünnepe szorososan összefonódik nem csupán a nyári napfordulóval, hanem a kirulyi búcsúval is, ami számunkra, lövéteieknek a második legnagyobb ünnep, hiszen Kirulyfürdő nekünk épp olyan búcsújáró hely, mint például Csíksomlyó.

Az idei búcsús szentmise ünnepi szónoka és a legszentebb áldozat bemutatója T. Simon Imre, segesvári segédlelkész volt, aki szentbeszédében kitért a már éltes korokban lévő Zakariás és Erzsébet gyermekének névadására. Tudniillik, amiért Zakariás nem hitt az angyal szavának, miszerint előrehaladott kora ellenére Erzsébettel gyermekük fog születni, az Úr megbüntette, és megnémult mindaddig, amíg gyermekük meg nem születik.

A gyermek születését követően összegyűlt a család, és veszekedett támadt, hogy mi legyen a gyermek neve. Apjáról ugyanis Zakariásnak akarták hívni, de apja írotáblát kért, és csak annyit írt rá: "János a neve". Amely név annyit jelent, Isten kegyelme, Isten kegyelmes, és amely név a bűnbánat keresztségét fogja hirdetni mintegy előfutárként a Megváltó Krisztus előképében.

Hála a Jóistennek évről évre szép számban részt veszünk a számunkra oly kedves búcsún, és Keresztelő Szent János közbenjárását kérve térhetünk haza otthonainkba, és lelkünk táplálékként szívünkben hordozatjuk Isten áldását.

Lázár Hunor-Imre

Könyvajánló

Az érdeklődők figyelmébe ajánljuk a Lovétéről újonnan megjelent könyvet:

PAPP NÓRA "A VIRÁGOK ... MINDEGYIK ORVOSSÁG" HAGYOMÁNYOK ÉS NÉPI ORVOSLÁS LÖVÉTÉN

A szerző a könyv első részében Lovétét mutatja be, majd a környékünkön előforduló növények gyűjtéséről, hasznosításáról esik szó. A színes képekkel gazdagon illusztrált könyvben, ahogy a címe is elárulja, lövétei adatközlőktől gyűjtött különböző gyógymódok is helyet kaptak, valamint helyi receptek is olvashatóak.

A könyv paraméterei: 364 oldalas; álló formátum; 184 x 266,7mm.

A könyv iránt érdeklődni lehet a Községi Könyvtárban.

MOSOLYOGJ, MINT EGY EGYSZERŰ GYERMEK

Van egy szó: gyermek.

S az, hogy ez mennyit jelent,

Nem érti, csak az,

Aki mai napig gyermek.

Aki képes nevetni,

Egy pocsolóába ugrani,

Mocskos lenni térdig.

Mosógép létezik!

Aki félelem nélkül leugrik a kőfalról,

Egy pillanatig repül, majd stabilan landol.

Mert ő bátrabb, mint bárki.

Ki mer az iskolára várni?

Mer más lenni,

Mindenkitől különbözni.

Másnak szemét, neki arany.

Másnak furcsa, neki csoda.

Hogy keveset tud, az áldás,

Szeretni így nagyon más.

Feltétel nélkül, máshogyan,

Ahogy a felnőttek, sokan.

Az okos gyerek nem médiát számol,

Hanem tudja, helye van valahol.

Valahol a világban, lehet, hogy távol,

Munkanélkülien, s mi van akkor?

Álmai végtelenek,

Mit megvalósítani lehet,

És utólag szórakozni,

Csak egy tollal is lehet.

András Dóra VI.B - I. DÍJ

MI IS AZ A GYERMEKNAP

Mi is az a gyermeknap

nem is tudom, lássuk csak.

Szaladó lurkók sora,

csokis fagyí illata.

Móka, öröm, kacagás,

simogató napsugár.

Mindenki figyel mireánk,

semmiben sincsen hiány.

Szálló lukif csapata

mindegyikre név írva,

jeleznén, hogy ma van az

a várva várt pillanat.

Szívárvány cikázik át

a kék égbolt hátán,

csodálkozva s látván,

lent is színes a világ.

Papírsárkány, lipinka

minden gyerek vidám ma.

Mi is az a gyermeknap?

Legszébb, mit az ég adhat.

Kolozsi Nóra VI.B - I. DÍJ

Megjegyzés: A III. helyezést elért verseket a következő lapszámunkban közöljük. (Szerkesztőség)

GYERMEKNAP

Vicces nekem ez a jelenet

A diákok kegyelmet kérnek.

A tanároknál nincs esélyük:

A bociszemet is bevetjük!

Ezt a csatát elvesztették,

De a visszavágó az övék.

A jövő szerda is véres nap,

A töri tanár TZ-t írat.

Június 1., mámoros nap.

Kéne csoki, de hol találjak.

Megnéztem a hűtőben is

De, hogy nem találtam, az fix.

Megjött anyu, hoz valamit.

Megnéztem közelről, hogy mit?

S a csomagolás alatt,

Megleltem az aranyamat.

Tőlem akármit mondhattok,

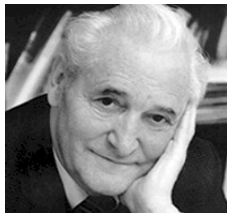
Ez a csoki nem hazudott.

Engem különösen hívott,

Tíz perc alatt el is fogyott.

András Nóra VI.B - II. DÍJ

György Emőke Kányádi Sándor emlékére

"Valaki jár a fák hegyén..."
Aki már fentről mosolyog,
a mennyország örök egén.
Lehet, hogy teste már halott,
de verseiben tovább él,
amit ránk örökül itt hagyott.

"Vannak vidékek gyönyörű
tájak ahol a keserű
számban édessé ízesül
vannak vidékek legbelül..."
Szülőföldje Erdélyország volt,
Ahol a Magyar nyelv virágozik
Gyógyírként a lélekig hatolt
Mostoha sorsban verse ige.

"Mikor a magányod ijesztőn rád szakad,
Mikor kérdésedre választ a csend nem ad..."
Akkor súgd szelíden a te miatyánkod,
Egy egyszerű vers is lehet imádságod.

"Én sem volnék, ha nem volnál,
ha te hozzám nem hajolnál,
te sem volnál, ha nem volnék,
ha én hozzád nem hajolnék."
A nép nyelvén írtál verset,
Szívünknek legkedvesebbet,
Minden sorod lélekmosoly,
Tollunk most sír, arcunk komoly.

"Szelíd fohász az én fohászom
félig könnyörgés félig hála..."
Halhatatlan lett Kányádi
Örök hagyaték strófái,
Csillogó szemű gyerekek,
Zengve mondják a verseket!

"Volna még,
Talán volna még..."
Mit elmondani róla
De nem lehet ily
egyszerű szóba
Költők nagy öregje
Szelíd apóka
Óz varázsereje
A nép szószólója.

Az idézett sorok az ő verseiből származnak.

OLVASÓINK ÍRÁSAIBÓL

Középajta, 2018. V. 25.

Kedves Kiáltóm!

Jó fél éve egy nagyapa arra kért, tanítsam meg unokáját muzsikálni. Szívesen vállaltam. Mikuláskor három énekecskével megleptük a nagyit.

Időközben még jelentkeztek önkéntesek. Most már nyolcan tilinkozunk. Tanérvzáró ünnepélyre készülve énekelést is szerettem volna közbeiktatni. Igen ám, de a csoportból egy Delinke felelt meg erre a célra... Tudom, hogy hibáztam, Lázár Béla meg is mondaná, hol a hiba. Ezt nem bontogatom tovább, inkább átrepülök a Rikán és a Kis-Homoród mentén megkeresem Lövétét.

Ötven éve már a lövétei Népházban iskolások népdalvetéledője zajlik. Kápolnástól Oklándig ott szorong minden iskola. TV stábja működésben. Öllerrer és Labanc a felvételezők. A furulyásaim szereplését megállítják egy köhögő kislány miatt. A főmufti magához int, és elég hallhatóan közli: Menjek, s állítsam félre a köhögőt! Jó...

Beálltam a Terike háta mögé, s ezt súgtam:

- Ha muszáj köhögöd, ne tátsd ki a szádat, a furulyádat szorítsd, ahogy bírod. Magadban köhögj!

Vissza a nézőtérre, és a színpad elöl velük tilinkozva elkészült a felvétel. Később láthattuk a felvételt a képernyőkön.

A kicsi influenzásom homlokán gyöngycseppek voltak bizony, de a vetéledő első díjasai, Gabriella és Katika lövéteiek voltak.

Ez a tudat mindenért kárpótolt. A nyolcvanas évében tapiskáló öregember pedig ismét Lövétére ment vigasztalásért.

Szeretettel,
Simon Áron

Középajta, 2018. VI.12.

Kedves Kiáltóm!

Nemrég piros színű autó állt mag a kapunk előtt. Vendég érkezett.

Kapunyitás után megjelent Ákháber és Lázár Anna. A kutya Ferenc nagyapa emlékére ilyen nevű. Számomra pedig olyan két év, ami alatt ő volt az én atyai gondviselőm Vészmezőn.

Ma lövétei napom lesz. Bár sokáig nem maradt a vendég, de abba az órába belefért az egész szépemlékű nagyközség.

Persze Anna lelke dedikálta a Mementóját. A pattogó emlékek során a Mementó mellé került a "Mori" is. És ha igen, hát így alakult a beszélgetés:

- Jó nektek, mert vannak utánatok, akik hasznosítsák vagy szétpallják ezt a szép, nagy, kertés bennvalót! De mi lesz az én vagyonommal.

- Hát a miénk nyuszika a te elefántodhoz mérten. Nem vagy te éppen egy szegény leány.

- Nem, nem tudom... Rendhagyó módon kicsit gondolkozik. Nála ez szokatlan, mert a replika és a felelet az sohasem késik.

- Hagyatékozod majd a szülőfaludra!

Ismét rá nem jellemző módon, másfelé terelődik a beszélgetés. Szemben ülünk egymással, de abban a méternyi közben, szavak nélkül is benne volt a ki nem mondott gondolat.

Ezen érdemes még eltöprengeni!

Szeretettel,
Simon Áron

Búcsúznak a nyolcadikosok

Kedves tanáraink, diáktársaink és minden kedves résztvevő!

Nyolc évvel ezelőtt, amikor először jöttünk az évnnyitóra, még nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan eltelik az idő. Akkor még kicsik voltunk, és félve néztünk Szilvia tanító néni felé. Ez nem is meglepő, hiszen az előtt Anna óvó néni biztosságot nyújtó kezei között voltunk. Köszönjük az ő munkáját is. Viszont a négy év alatt mindenki hatalmas jellemfejlődésen esett át, és szerintem tanulgattunk is valamiket. Legalábbis remélem! Számunkra már az a búcsúzás is nehéz volt, hiszen nagyon közel álltunk a tanító néninkhez. Ezután következett a "nagy élet"! Ötödik osztályos bemutatkozásnak egy táblatorést emlegetünk. Szegény oszinak már akkor meggyűjtöttük a baját. Ezt sok egyéb rosszság követte, de én nem is szeretnék ezekről beszélni, mivel egy bolondos osztály voltunk, és minden belefért. Ha jellemezni kellene az osztályt, akkor talán ezeket a szavakat mondanám: nevetés, éneklés, csínytevések és dráma. Lehet, hogy ez most sokak számára furán tűnhet, de a nyolcadik osztály és a tanáraink, na meg az oszinéni biztos érti.

Elsősorban a tanároknak ezer hála, hogy kibírták velünk, és elviseltek minket. Nem lehetett könnyű. Mindegyikük hozzátett valamit ahhoz, hogy most ilyenek legyünk. Biztosan nem is sejtjük, de egy elejtett mondat, egy kusza gondolat is sokszor jelentett valamit számunkra. Tudtuk, éreztük, hogy fontosak vagyunk. Köszönünk mindent!

Drága diáktársaink! Nekem egy mondatom van a számotokra, amit most nem fogtok érteni, mert régebb én sem értettem. Nem más, minthogy értékeljétek, amíg még itt lehettek! Itt itthon vagytok! Kérünk titeket, hogy vigyázzatok az iskolára, mindenféle értelemben.

Kedves hetedikesek! Ezután ti lesztek a nagyok, nektek kell példát mutatnotok. Így visszagondolva, talán csak annyit, hogy vegyétek komolyan, de ne görcsöljétek, élvezzétek, mert buli az egész. Szüleinknek sosem lehet jól elmondani a dolgokat. Nekik a legnehezebb, mert nem lehet eléggé megköszönni azt, amit értünk tesznek nap mint nap. Utolsó évünkben is végig támogattak, ha kellett, ápolták lelkünket, ha kellett, leültettek tanulni. Nagyon köszönjük nekik, de a továbbiakban még inkább számítunk a biztatásukra! Nekik sosem fejeződik be a feladatuk. Mindig szükségünk lesz rájuk.

Utolsó szavaimban szeretném egy kicsit személyesebbre venni a hangnemet. Az osztályhoz és az osztályfőnökhöz intézni pár szót. Drága oszi! Szerintem az egész osztály nevében kijelenthetem, hogy magánál jobb, türelmesebb és elfogadóbb osztályfőnököt nem is kaphattunk volna. Reméljük, hogy magának is jó dolgok jutnak eszébe rólunk, és mindannyian bízunk abban, hogy majd idővel elfelejti a rosszakat. Köszönünk mindent. Nagyon szeretjük.

És végül, drága ballagó társaim! Mindenkinnek kívánok minden jót, sok szerencsét, és egy találó idézettel búcsúzom tőletek:

"Szabadulni akartam, de most, hogy a kalitka kitérve még mindig érzek valamit, ami nem enged ki a világba. Talán csak a megszokás, vagy csak az a zaj, amitől majdnem ledőlt körülöttünk minden egyes fal, ami néha összenyomott, máskor óvott és védett, és most a köztünk lévőkről sem tudnék mondani mást csak jót és szépet.

Ők voltak az én osztályom a folyosókon, a termekben, és bárhogy hangzik, azt hiszem, így van Itt élnek a lelkemben."

A nyolcadikosok nevében Márton Fanni.

Fotó: Egyed József

Fotó: Egyed József

Anyakönyvi hírek - 2018. május

Születések száma: -

Házasságkötések száma: -

Őszinte részvétünket fejezzük ki a májusban elhunyt személyek hozzátartozóinak:

KOLOZSI FERENCNÉ, született GÁBOS TÜNDE, Lövéte, 676/A szám, született 1984-ben
 MIKLOS JÁNOSNÉ, született FAZAKAS KATALIN, Lövéte, 829. szám, született 1923-ban
 EGYED DOMOKOSNÉ, született LŐRINCZI EMMA, Lövéte, 1214. szám, született 1927-ben
 SILYE MIHÁLYNÉ, született LÁZÁR MAGDOLNA, Lövéte, 298. szám, született 1935-ben
 MÁTÉ JÁNOS, Lövéte, 635. szám, született 1937-ben
 ORBÁN ANDRÁSNÉ, született ANDRÁS JULIANNA, Lövéte, 1165. szám, született 1930-ban
 GERGELY MIHÁLYNÉ, született TÓKOS MARGIT, Lövéte, 619. szám, született 1937-ben
 GYÖRGY IMRE, Lövéte, 438. szám, született 1933-ban

FELHÍVÁS

Felhívjuk a lakosság figyelmét, hogy ismeretlenek járnak a falut, és szerződést ajánlanak fel villamos energia szolgáltatására, nem az Electrica S.A. alkalmazottjai.

Aki velük szerződést köt, az nem tud számlát fizetni, csakis Székelyudvarhelyen, és két érvényes szerződése lesz.

Megkérjük a lakosságot, hogy ez esetben értesítsék a Polgármesteri Hivatalt.

Tel. 0266-220729

FONTOS!

Megkérjük azon személyeket, akik még nem mérettek fel földterületeiket azokban a dűlőkben, ahol már megtörténtek a mérések, hogy jelentkezzenek a Polgármesteri Hivatalnál július 16-ig. Ellenkező esetben a területek telekkönyvezése a község nevére fog történni.

Polgármesteri Hivatal

Régi arcok sárgult fényképeken

Lázár család (1940-es évek eleje). Szülők: Lázár István (szül. 1888) és Gábos Anna (szül. 1890). Gyermek: Juliánna (szül. 1923), István (szül. 1925), József (szül. 1927), János - a család egyetlen élő tagja (szül. 1931). A képet behozta Lázár Hunor-Imre.

Hibaigazítás: a májusi lapszámunkban megjelent régi képen Lázár János helyett Lázár József szerepel. Elnézést kérünk a hozzátartozóktól.

Székely humor

A székely bezörög a komája ablakán:

- Gergő, itthon vagy-é? Semmi válasz.

- Gergő, itthon vagy-é? Semmi válasz.

A székely begorombul, betöri az ajtót. Ott ül Gergő.

- Kérdeztem, hogy itthon vagy-é?

- Én bólintottam...

Kőműveseket és segéd munkásokat **keresünk**. Telefon: 0729956447.

Eladó 42-es székely férficsizma. Jutányos áron **eladó** alig használt, 1,8 méteres, üvegszálás fürdőkád. Érdeklődni a 0721719044-es telefonszámon.

Vásárolnék apró vesszős és ötnyüstös (koszorús) piros rokokókat. Telefon: 0721868067.

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a
 LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, tördelés és szerkesztés: Demeter Albert, Török József, titkár: András Kinga, korrektúra: Egyed Emilia

Munkatársak: András Magdolna, András Tamás, András Zsolt, Egyed Emilia, Egyed Tünde, Fazakas Ágnes, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár Hunor-Imre, Lázár Zoltán, Mag Ottília, Molnár Juliánna, Pál Erzsébet, Tódor Attila, Tódor Lóránd

Támogatók: Lövéte Község Helyi Tanácsa, Lövéte Közbirtokossága, Lövétei Római Katolikus Plebánia, Select Metleplast Kft., Nyko Kft.

A szerkesztőség elérhetősége: Lövéte Községi Könyvtár, tel.: 0784-298853